

жеше повѣрва, че безъ того негова-та згоденица, Станка, може ся отгърва. Нѣ Василя му доде на умъ защо тѣ не щжтъ, той скрой тосъ часъ въ главж си другъ планъ.

—Кога е тжй нека вървжтъ, продума той, като че ся склони на сичко.

Петръ го поглѣдна слисанъ, той позна че Василь скрой нѣщо, за това безъ да отвърне млѣкна.

—Вые обѣщавате ли ся какъ не ще додете съ насъ или подиръ насъ? попыта Желе, като ся приближи.

—Вые като ся наѣмате безъ насъ вървѣте сами, ные ще стоимъ тука, каза Василь.

Петръ стоѣше като вцѣпенъ отъ неразумѣние; той часто поглѣдваше Василя, та дано познае що мысли, нѣ се бѣше напразно. Василь видя негово-то безпокойство, та му мигна и съ това сичко откри на Петра.

—Като е тжй, казахж граждани-тѣ, кажете сега въ какъвъ кърванъ и отъ какво могатъ позна дѣ ся жени-тѣ?

—Ето съ какво, отговори Петръ: азъ ся научихъ, че сега сичкы-тѣ Татари ся збрали и вървжтъ съ единъ кърванъ; кола-та дѣто е Станка и булка-та, върви сѣкога съ другы шесть коля безъ да ся дѣли отъ тѣхъ, защо-то тѣ ся на единъ богатъ Татаринъ. Въ срѣдж-тж имъ върви кола, покрита съ пѣстрж чергж и ся во-